

har aldrig spaaet om noget saadant. Det er de ærede Medlemmer fra socialdemokratisk Side, der har forudsagt, at noget saadant vilde ske, og denne Fejltagelse skulde de Herrer meget hellere erkende i Stedet for at prøve paa at bortforklare. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen spurgte mig, om der da var nogen anden Bevægelse, Mænd af andre Partiér, der støttede Socialdemokraterne i 1914 og havde forsøgt paa at afværge Krigen. Ja, der var. Der var adskillige Politikere, adskillige Statsmænd fra borgerlige Partiér i Europa, der satte deres bedste Kræfter ind paa at hindre Krigen. Jeg behøver blot at nævne en Mand som Lord Edward Grey i England og det Arbejde, han gjorde for at hindre Krigen. Enhver, der har læst de engelske Aktstykker, de Telegrammer, der blev vekslet fra Lord Greys Side, de Konferencer, han holdt, alt det Arbejde, han gjorde, vil kunne bevidne, at han gjorde sit yderste for at afværge Krigen. Der var mange, mange Kræfter i Bevægelse for at hindre Krigen. Det mislykkedes, men de borgerlige Politikere, de borgerlige Statsmænd, som satte deres Kræfter ind paa at hindre Krigen, havde ikke i Forvejen pukket paa, at de kunde gøre det; de havde indrettet sig paa, at Krig kan forekomme i Verden. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at jeg havde remset op de mange Anskaffelser, der var foretaget under Krigen, men Venstre havde ikke peget paa, at der kunde spares noget af det. Maa jeg sige, at det er jo en Regering og dens Partiér, der stiller Forslag, og naar det er en radikal-socialdemokratisk Regering, der stiller Forslag om store Rustningsudgifter, saa vilde det egentlig være en underlig Sag, om vi skulde protestere fra vor Side og sige: Det er ikke nødvendigt. Ud fra vort Synspunkt var der ikke noget at indvende mod, at man foretog disse Anskaffelser. Vi har aldrig bildt nogen ind, at man kunde føre en Neutralitetspolitik under en Krig med bare Næver. Det ærede Medlem sagde, at han var tilbøjelig til at tro, at der blev anvendt mere, end Militærlovene af 1909 absolut krævede, men man maatte jo bøje sig mod hinanden, og man havde den Gang Besvær med at holde Styr paa den konservative Presse. Jeg synes, at det er et morsomt Billede, det ærede Medlem ruller op ved denne Udtalelse: paa den ene Side den stærke selvbevidste radikal-socialdemokratiske Regering, paa den anden Side den konservative Presse! Jeg synes, det er en lovlig stærk Kompliment til den kon-

servative Presses Indflydelse, det ærede Medlem giver ved en Udtalelse som denne: den stærke Regering, der har Mas med at holde Styr paa den konservative Presse her i Landet!

I sin Omtale af det socialdemokratiske Forslag om et Reservepolitikorps var det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen inde paa et Spørgsmaal, som jeg gerne vil skænke nogen Omtale. Det ærede Medlem stillede det Spørgsmaal: Skal Socialdemokraternes Reservepolitikorps eventuelt kunne bruges til Opretholdelse af den indre Orden? Og han svarede: Ja, det er en parlamentarisk Regerings Opgave at opretholde Ro og Orden i Landet og kræve Lovene respekteret, det har vi Socialdemokrater aldrig fornægtet, sagde det ærede Medlem, og han føjede til: Vi tror ganske vist, at Soldater er de daarligste Hjælpere, man kan give Politiet i Tilfælde af Uroligheder. Ved en anden Lejlighed, nemlig i Militærkommissionen, har det ærede Medlem endnu skarpere gjort denne Opfattelse gældende, at Socialdemokraterne anerkender, at det kan falde i den væbnede Magts Lod at bidrage til Ordenens Opretholdelse. Jeg vil gerne sætte en Streg under denne Udtalelse. Ogsaa vi i Venstre har den Opfattelse, at Soldaterne, den væbnede Magt, i givet Tilfælde kan faa den Opgave at være Politiet behjælpelig med Ordenens Opretholdelse.

Derfor ønsker vi Fredsstyrken, den Styrke af Soldater, der til enhver Tid er under Uddannelse, fordelt over hele Landet, saaledes at der altid er noget uddannet Mandskab inde. Den Styrke, vi foreslaar, omkring 6 700 Mand, skal først deles i et Sommer- og et Vinterhold og derefter fordeles mellem Garnisonerne i København, paa Sjælland, paa Fyn, i det nordlige Jylland og i det sydlige Jylland. Der bliver ikke saa farlig mange til hver Landsdel. Jeg skal sige, hvor stor en Fredsstyrke der efter vort Forslag vil komme til at ligge i hver Landsdel, naar der er flest og naar der er færrest. Efter vort Forslag vil Fredsstyrken i København i den Tid, der er flest inde, nemlig i Juli—August Maaned, blive 1 450 Mand, og i den Tid, der er færrest Soldater inde, vil den være 670 Mand; her er regnet alle Vaabenarter med. Paa Sjælland udenfor København vil Styrken, naar der er flest inde, blive 640 Mand, og naar der er færrest 190 Mand. Paa Fyn vil der ligge henholdsvis 470 og 90 Mand. I Sønderjylland, heri iberegnet Styrken i